

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

ÚVOD DO UNIVERZÁLNÍHO UČENÍ

Dopis č. 10

**SÍLY KLAMU
CESTA OSVOBOZENÍ**

Mikrokosmos – kosmos – makrokosmos

Zahrada bohů

Mocnosti iluzí

Éterické tělo

Mezinárodní škola Zlatého Kříže s Růží
Lectorium Rosicrucianum
Křesomyslova 599/8
140 00 Praha 4

www.rosicrucianum.org
lectorium@rosicrucianum.org

copyright © 2020 Lectorium Rosicrucianum

SÍLY KLAMU CESTA OSVOBOZENÍ

Studuje-li člověk různé aspekty gnostického učení, je pro něj důležité co neobjektivněji poznat realitu, v níž žijeme, neboť pouze v objektivitě je možné obnovení života. V tomto kurzu jsme vás seznámili s mikrokosmem, jeho strukturou a osobností, která je s mikrokosmem spojena. Vysvětlili jsme vám původ mikrokosmu, jeho padlý stav a úlohu člověka v dialektické přírodě.

Dnes máme v úmyslu zamyslet se nad některými souvislostmi, které se týkají celého lidstva. Budeme podrobněji pojednávat o různých možnostech vazeb a ovlivňování naší osobnosti, našeho myšlení, chtění, cítění a jednání v určitých kolektivních podmínkách. Dokonalé rozpoznání těchto většinou nevědomých a těžko odhalitelných vazeb je totiž předpokladem osvobození.

Mikrokosmos – kosmos – makrokosmos

Mezi mikrokosmem, kosmem a makrokosmem existuje úzká spojitost. Jako „mikrokosmos“ označujeme individuální aspekt univerzálního díla, označení „kosmos“ se vztahuje na Zemi jako celek a na ostatní planetární soustavy, „makrokosmem“ je míněna sama velká univerzální spojitost celého viditelného vesmíru.

Mikrokosmos, kosmos a makrokosmos mají stejnou strukturu, i když existují rozdíly v jejich rozsahu a relativních rozměrech. Navzájem se udržují a prostupují a jsou podřízeny stejným zákonitostem. Proto aura existuje nejen u mikrokosmického systému, ale rovněž u kosmu a makrokosmu.

Všechny tyto systémy mají také svou vlastní lipiku, která je jejich pamětí. Jsou obklopeny elektromagnetickými poli s mnoha magnetickými body, které přitahují nebo odpuzují síly podle toho, jestli jsou pro udržení a vývoj života systému potřebné, anebo naopak škodlivé.

Zahrada bohů

Původní dialektická příroda byla čistým vývojovým polem, polem zjevení plně odpovídajícím božské ideji, která v něm působila. Neustále probíhající změny nenarážely na žádné překážky. Byla to skutečná „zahrada bohů“, pole zjevení, které svým nepřetržitým vývojem podle Božího plánu tvořilo pro „mladého člověka“ pole uvědomění.

Život umožňoval vnímání a pozorování, pozorování zase umožňovalo rozlišování a tím uvědomování. Přeměna sil vedla původního člověka k tomu, aby si uvědomoval své božské Já. V zahradě bohů, nazývané též Eden, žil jako ve škole, v níž mu bylo k dispozici všechno vědění a všechny možnosti vývoje.

Co to má společného s „vyhnáním z ráje“? Tento fenomén si můžeme přiblížit jen obrazně. Část Božích synů se nechtěla v určitém stadiu vývoje dál identifikovat s božským plánem stvoření – chtěli být sami stvořiteli. Tím ztratili bezprostřední spojení s duchovně-duševním světem a stvořili si svět duality, protikladů. Původní duševní postava těchto mikrokosmů se přitom rozplynula.

Aby se jim v tomto jejich stavu odloučení od Božího zdroje umožnilo nové uvědomění, byla pro ně v dlouhé vývojové fázi stvořena pozemská osobnost, tak jak ji známe dnes.

Mocnosti iluzí

Jako pozemští lidé se díky pravzpomínce, která v nás působí, cítíme být poháněni k uskutečňování určitých ideálů. Hledáme ideály v naší dialektické životní oblasti a tím neustále – aniž bychom si to uvědomovali – zesilujeme zdi, které nás oddělují od božské přírody.

Tak jako jednotlivý člověk ožívuje svým snažením dechové pole svého mikrokosmu, tak se to děje i kolektivně. Kolektivní usilování dává vzniknout velkým atmosférickým silovým koncentracím, které jsou nabitý našimi myšlenkami, přáními a představami. Zhušťují se do mohutných mocností, které ovládají lidstvo. V psychologii se v této souvislosti mluví o kolektivním podvědomí či nevědomí. Bible je nazývá „mocnostmi a knížaty pod nebesy“. Byly vyvolány lidstvem a zpětně na něj působí.

Tyto vlivy vycházejí z jemnohmotných oblastí, které nazýváme zrcadlovou sférou. Abychom ji mohli zkoumat, je třeba krátce popsat stavbu a funkci našeho éterického těla.

Éterické tělo

Éterické tělo je jedním ze čtyř nosných těl naší bytosti. Jeho činností je oživován látkový organismus a jsou umožněny všechny tělesné a smyslové funkce a taktéž všechny pocitové a myšlenkové aktivity.

Pro celou oblast působnosti éterického těla jsou nutné čtyři různé síly, čtyři rozdílné étery, energie o různé vibraci a hustotě:

chemický éter, který udržuje látkovou postavu,
životní éter, který umožňuje životní funkce,
světelný éter, který odpovídá za citový život,
a zpětně zrcadlící éter, který tvoří základ našeho myšlení.

Podle charakteru rozlišujeme nižší a vyšší étery. Pod pojmem nižší étery rozumíme chemický a životní éter. Mají nižší vibraci než světelný a zpětně zrcadlící éter, tedy oba takzvané vyšší étery. Přitom ale označení druhu éteru nevypovídá nic o duchovní kvalitě, o duchovním pokroku nějakého člověka nebo o morální hodnotě jeho činnosti. Při intenzivní činnosti různých energetických oblastí naší osobnosti je neustále přeměňováno velké množství éterických sil.

Život je pohyb díky éterickým silám. Všechn život je vázán na procesy látkové výměny. Substance a síly jsou přijímány, umožňují po nějakou dobu život, a pak jsou v pozměněném stavu zase odevzdávány. Na pochodech látkové výměny spočívá nejen čistě biologická existence, nýbrž také myšlení, citění a chtění.

Všechny éterické substance nutné pro vyšší životní funkce jsou přijímány z kosmických oblastí, které nás obklopují, a po vykonání úkolu nebo činnosti jsou pozměněné zase odevzdávány. Příjem éterů se děje potravou, dýcháním, příjmem světla prostřednictvím funkcí kůže, smyslovými orgány a konečně také samotným citěním a myšlením.

Tyto procesy látkové výměny můžeme popsat také takto:

Všechny bytosti žijící v látkové sféře, které mají látkové tělo, vyrábějí z interkosmických světelných sil pomocí tělesných orgánů pozemskou světelnou sílu. To znamená, že síly, které přijaly, v pozměněné formě zase odevzdávají.

Tyto jemnohmotné étery a síly přeměňované a zase odevzdávané pozemskými lidmi jsou podrobeny procesu látkové výměny, který má rozhodující význam pro procesy v zrcadlové sféře, v takzvaném onom světě.

Při smrti člověka, to znamená při přestupu z „tohoto“ do „onoho“ světa, dochází k rozštěpení éterického těla: oba nižší étery zůstávají u látkového těla a pozvolna se spolu s ním rozkládají, zatímco zbytek éterického těla s astrálním tělem a myšlenkovým (mentálním) tělem doprovází mikrokosmos do přechodné oblasti onoho světa, do očistce. Vědomí individuality se potom vyjadřuje v těchto dvou zbylých tělech. Ale také na onom světě nezadržitelně pokračuje umírání. Nejdříve se pozvolna rozloží zbytky éterického těla, později následují obě zbylá nosná těla.

Bytost, která je v důsledku svého života nebo svého poznání už jen málo vázána na pozemský život, se nebude tomuto procesu rozplývání v přechodné oblasti vzpírat. Kdo však ještě velmi lpí na pozemském životě, bude dělat všechno možné, aby zůstal v blízkosti látkové sféry. Bude vyhledávat způsoby prodloužení života i v přechodné oblasti a bude se snažit rozplývající étery nahradit novými.

Planetární étery ovšem nemohou být obyvateli onoho světa přijímány přímo, protože jim chybí látkové tělo s orgány k tomu potřebnými. Tak se může stát, že se zemřelí ve své existenční nouzi obrací na živé, že se na ně doslova lepí, aby skrze ně získali potřebné éterické síly.

Tato existenční nouze, zmatenost a strach ze smrti jsou příčinou a pozadím toho, proč jsou životní síly lidí vykořisťovány zemřelými. Pro bytosti onoho světa jsme my lidé v látkové existenci jako otevřená kniha. Spiritismus a zastínění, masové psychózy, ale také jevy jako duchovní léčení, média přijímající zprávy z onoho světa, magie modliteb pořádaných v masovém měřítku a nejrůznější takzvané zázraky dostávají tímto vysvětlení.

Až do určitého stupně je éterická látková výměna přirozeným dějem. Vazbou a omezením našich vývojových možností se stává tehdy, když se děje pod vlivem bytostí z onoho světa. Tím se totiž vlastnosti naší bytosti stávají nedobrovolně poskytovanou pomocí. Aby se uvolnilo co nejvíce éterických sil, jsou zesilovány až k míře, která náš normální stav bytí daleko překračuje.

Přitom nejde jen o naše takzvané negativní vlastnosti. Jsme také podněcováni k okázalé aktivitě v oblastech náboženství, vědy, filosofie, morálky nebo intelektuality. Právě tyto na první pohled dobré vlastnosti a jednání lidí uvolňují obzvláště žádané étery vyššího druhu.

Tímto způsobem jsme vázáni na své vlastnosti a jim odpovídající sféry onoho světa. To nám znemožňuje střízlivě a objektivně poznat svůj skutečný stav a hledat cestu zpět do původního života.

Při snaze na jedné straně rozpoznat stav vázanosti a na druhé straně reagovat v osvobozujícím smyslu na impulzy z jiskry Ducha hraje velmi podstatnou roli schopnost myšlení. Proto je v této souvislosti důležité podrobit bližšímu zkoumání ještě myšlení.

Myšlení má silnou projekční schopnost. Z toho je také zřejmé, že každý člověk podléhá velkému vlivu kolektivního myšlení lidstva. Intenzivní a pravidelně opakované myšlenky mohou zcela určovat a ovládat život člověka a jeho kvalitu.

Dovedeme si představit, že trvale oživované myšlenky a ideje tvoří inteligentní silové shluky, které nakonec vedou svůj vlastní život. Vezměme si například neustálé oživování určitých ideálů, jako jsou svoboda a humanismus. Ohraničují a nakonec určují lidskou rozlišovací schopnost. Jednáním a vyzařováním lidstva, jak už jsme zde zmínili, jsou vytvářena kolektivní

silová pole, která obklopují celou zeměkouli. Jsou naplněna představami lidstva – například také o Bohu.

Tím vznikla na onom světě hierarchie sil a mocností, která je zase závislá na člověku zaměřeném na své ideály a na obrazy vytvářené jím samotným. Proto může být její vliv jen dialektický a k zemi připoutávající.

Lidský mozek má mnoho úžasných schopností. Všechny mozkové buňky jsou schopné přijímat a podržet současně velmi mnoho různorodých vjemů. To zvláště platí pro centrum paměti. V jaké míře a jakým způsobem jsme vnímaví k různým dojmům a vlivům, závisí na typu naší osobnosti a na našem životním postoji.

Jsme-li pohromadě s jinými lidmi, je nepochybné, že každý z nás naslouchá jiným způsobem a také dojmy vnímáme rozdílně. Proto také nejsme ani stejně naladěni.

Náš typ osobnosti a nasměrování závisí na stavu našeho magnetického systému, naší lipiky. Tato magnetická síť, v níž jsou zaznamenány všechny výsledky karmy, se promítá do mozku a udržuje mozkové buňky v určitém stavu. Nevyzařuje však jen dovnitř, nýbrž také ven, do astrální sféry. Tím vzniká úzká příbuznost a silná vazba mezi různými aspekty a silami astrální sféry na jedné straně a lidskou osobností na straně druhé.

Magnetický systém je tedy spojen jak s astrální sférou, tak i s mozkiem. Ve svatyni hlavy člověka plane oheň, mentální plamen našeho obvyklého mozkového myšlení.

Tak má lidská osobnost mentalitu, která odpovídá druhu mozkových buněk, lipice, magnetickému systému a astrální sféře této přírody. Tímto způsobem se naše mentalita nachází v rovnováze s dialektickou přírodou.

To se ještě zesiluje, když tělo spí. Astrální tělo a schopnost myšlení se během spánku zdržují v astrální oblasti. Normální průběh pak je, že se do mozkových buněk ukládají síly a vlivy, které odpovídají stavu bytí dotyčného. Samozřejmě, že jsou pak během dne všechny mozkové buňky naplňovány myšlenkami, které jsou silně koncentrovány v paměti.

Schopnost myšlení však umožňuje nejen získávat zkušenosti v pozemské vázanosti a závislosti a učit se z nich. Není jen prostředkem k sebepoznávání, ale přes jiskru Ducha umožňuje rovněž působení Gnose, která se může spojit s vědomím člověka. Tak může dojít k novým, osvobozujícím náhledům a může vzniknout jednota hlavy a srdce na duchovní cestě.

Různé aspekty vazeb a ovlivňování myšlení, chtění a cítění, o kterých jsme hovořili, strhávají lidi podle jejich individuální nebo kolektivní povahy zpátky, a tak zesilují nesvobodu a vykořisťování.

Proto všichni gnostičtí učitelé lidstva kladli velký důraz na to, aby svým žákům naproti tomu ukázali možnosti k překonání tohoto zajetí.

Důležitý aspekt tohoto osvobození popisuje Jan van Rijckenborgh ve své knize „Elementární filosofie moderního Růžového Kříže“:

„Osvobození je možné jen vědomým životním obratem a změnou života! Ta se musí uskutečnit zdola! Je to osvobození osobním svobodným zednářstvím, bez násilí, bez autorit. Člověk si nenechá již nic namlouvat a odmítne jakékoliv ovlivňování. V objektivním životním postoji usiluje o poznání z první ruky cestou zásadní přeměny.

Na této stezce se musíme nechat vést stále rostoucí, všeobjímající láskou k lidem ve smyslu Pavlových slov: „I kdybych všechno měl, ale neměl univerzální lásku, pak bych neměl nic a nebyl bych ničím!“

V těchto větách je obsažena velkolepá vize osvobození.

Naší touhou po spáse a naším myšlením je možné tuto vizi převést do životní praxe, tato vize je dosažitelná a blízká. Je to cesta uskutečnění, kterou jde společně se svými žáky duchovní škola Kříže s Růží.